

EU-landene imellem med henblik på at holde iranske efterretningsfolk ude fra EU's område.

Iran har forsøgt at så splid mellem EU-landene ved at erklære den tyske ambassadør specielt uvelkommen i Teheran. Dette forsøg er ikke lykkedes. EU-landene står sammen. På det ekstraordinære udenrigsministermøde den 30. april var der enighed om, at de hjemkaldte ambassadører ikke for nærværende burde tage tilbage til Iran. Danmark har desuden på det tosidige plan gjort det klart for Iran – over for den herværende iranske chargé d'affaires – at EU står sammen omkring de vedtagne EU-erklæringer, og at det ikke vil lykkes at splitte EU-landene.

Fra dansk side vil vi i EU selv sagt arbejde aktivt for en fælles fast, konsekvent og skærpet politik over for Iran. Vi insisterer på, som jeg sagde det før, at det iranske styre respekterer folkeretten, menneskerettighederne og demokratiske principper. Danmark er rede til at tage yderligere skridt imod Iran, hvis der kan opnås enighed om det i EU.

Gert Petersen (SF):

Jeg takker for svaret, men jeg takker nu lidt betinget, fordi udenrigsministeren selv brugte en nøglesætning til allersidst: »... hvis der kan opnås enighed om det«. Og sagen er altså den, at der åbenbart ikke er ret meget, der har kunnet opnås enighed om i EU-kredsen.

Vi har en helt fantastisk situation: Der er en stats regering, som offentligt er blevet dømt af en meget respektable domstol i Tyskland for at være direkte impliceret i terrorhandlinger i et andet land – i det her tilfælde i Tyskland. I forvejen kender vi Rushdiesagen; vi kender til en masse ting omkring Iran.

Man gjorde så det fra EU-landenes side, da Mykonosdommen var faldet, at man trak ambassadørerne hjem. Det var da udmærket, men det er ikke særlig respektindgydende, når man 14 dage senere meddeler, at nu sender man ambassadørerne tilbage. Det synes jeg nærmest er pinligt. Og det bliver da ikke mindre pinligt af, at når de ikke er kommet tilbage, så skyldes det udelukkende, at den iranske regering i sin utrolige frækhed meddeler, at en af ambassadørerne ikke længere er velset i Iran. Men fra EU's side ville man altså godt sende ambassadørerne tilbage.

Og derfor er det, jeg må spørge: Hvad er det egentlig, man agter at gøre? Jeg har også læst udenrigsministerens svar til hr. Holger K. Nielsen, hvor han siger, at yderligere skridt er under

overvejelse. Men det eneste, jeg altså har hørt, er noget om lidt våbenembargo, og så at man ikke skal holde møder på ministerniveau.

Det synes jeg ærlig talt er lidt lidt, når jeg tænker på, hvad apartheidstyret i Sydafrika var udsat for fra midten af 1980'erne og frem først og fremmest på dansk og nordisk initiativ – det var jo en helt anden snak end det her – og meget ondt kunne man sige om apartheidstyret, men det var dog ikke dømt for international terrorisme.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Den reaktion, som EU har iværksat over for Iran, omfatter de elementer, som hr. Gert Petersen sagde.

For det første suspension af den kritiske dialog, som siden 1992 har været, kan man sige, en hjørnestein i forholdet mellem EU og Iran, hvor man har forsøgt at påvirke styret igennem denne såkaldte kritiske dialog, desværre med ringe resultat.

For det andet fortsat stop for handel med våben til Iran, og for det tredje et stop for besøg på højt niveau, på ministerniveau. Så der er her en række indgreb over for regeringen i Iran, hvortil kommer, at ambassadøren altså ikke har fundet vej tilbage til Teheran, i hvert fald ikke endnu. Kunne vi gå længere?

Jeg synes, at henvisningen til Sydafrika er ved siden af. I forhold til Sydafrika forelå der internationalt vedtagne FN-sanktioner, som vi så fulgte, og dernæst var der en anden væsentlig forskel: I tilfældet Sydafrika var der en veldefineret opposition, som vi kunne støtte, som tydeligvis havde politiske kræfter og perspektiv i deres arbejde. Noget sådant eksisterer desværre ikke i Iran.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg har 2 spørgsmål til udenrigsministeren.

For det første: Synes udenrigsministeren ikke, at der er en fantastisk forskel på det, der bliver gjort i forhold til et land som Libyen, hvor der er indført internationale sanktioner mod Libyen, fordi de nægter at udlevere personer til retsforfølgelse, som er anklaget for international terrorisme, i forhold til det, der bliver gjort over for et land som Iran, hvor det altså er dokumenteret, at landet som sådan har deltaget i international terrorisme? Synes udenrigsministeren ikke, at der ligesom er en forskel, når vi ser på behandlingen af de to lande?